

La Blenorràgia crònica

pel Dr. J. ORSOLÀ MARTÍ

Una blenorràgia comença de manifestar-se quan apareix la supuració uretral, i s'acaba, és a dir, està guarida quan aquesta supuració que durant el tractament metòdic *anirà disminuint de manera progressiva*, deixa d'existir definitivament. ¿Quant temps ha de passar des del començament fins al final de la malaltia? Es a dir, quina duració té aquesta afecció?

Es difícil contestar categòricament; la blenorràgia pot durar setmanes o mesos o anys. Si el tractament de l'afecció és racional i es comença precoçment, escurçarem aquesta duració: com a promedi (sempre i quan no hi hagi en l'individu circumstàncies desfavorables) de sis setmanes a dos mesos són necessaris per a la guarició. Sovint l'afecció dura més temps ja perquè el malalt no s'ha sotmès a un tractament ben dirigit, ja perquè malgrat un tractament perfecte hi ha condicions desfavorables com són l'artrisme, el linfatisme, la neurastènia i l'alcoholisme crònic i totes les causes de feblesa general de l'organisme; així com també certes condicions locals, tals com el fimosi o l'existència d'un meat molt estret. Una de les principals causes de duració és la manca de tractament o un tractament fet arbitràriament.

Quan una blenorràgia dura molt temps, poden passar dues coses: o bé que persisteixen sense quasi atenuar-se els mateixos símptomes que els primers dies, i aleshores es tracta d'una blenorràgia aguda però de llarga duració; o bé que els símptomes s'atenuen o desapareixen del tot a estones i a estones es tornen a manifestar, si bé generalment molt atenuats, i aleshores es tracta d'una blenorràgia crònica.

Com s'installa una blenorràgia crònica? En el tractament metòdic de la blenorràgia aguda, ja ho hem dit, la supuració va cedint lentament fins arribar un moment que la uretra està seca; aleshores és sotmès el pacient a diverses proves terapèutiques en diversos dies, i si la curació és perfecta, no hi ha cap modificació; la supuració ha deixat d'existir definitivament i definitiva és la curació; si les proves desperten una altra vegada la supuració, es tracta d'un cas d'afecció rebel, és a dir, d'una blenorràgia aguda de llarga duració, però que atacant-la novament i no abandonant-la a ella mateixa, amb més o menys temps la vencerem i impedirem el seu pas a la cronicitat.

Si una blenorràgia no és tractada amb mètode, o si les defenses de l'individu no ajuden, és a dir, si hi ha en l'organisme alguna de les condicions desfavorables de què ens ocupàvem abans, veurem que la supuració, en lloc de disminuir d'una manera lenta i progressiva per arribar paulatinament a desaparèixer del tot, té alternatives d'existència i de desesperació, tan aviat hi és com no es veu res, i quan menys es pensa, una altra vegada es manifesta l'afecció en forma de minúscula secreció més o menys groga; i això dura dies, després altre cop calma, que pot durar mesos i reapareix una altra vegada la fatídica gota. Què ha passat? Doncs que el microbè ha pogut penetrar a les profunditats de les parets uretrals i a les glàndules anexas (pròstata, vesícules seminals, glandules periuretrals) i allà es queda sense que els rentats o les píldores que pren el pacient no tinguin cap acció sobre el germen, que ben protegit i multiplicant-se en les seves guarides, de tant en tant fa excursions per la superfície uretral; reapareix aleshores el pus, que si s'analitza (després de reactivar-lo per diverses proves) conté gonococs i donant lloc de tant en tant, interrompent el seu silenci, a complicacions variades mentre va minant les parets uretrals, perquè dintre uns quants anys aparegui una estretor uretral de vegades de greus conseqüències. Quan el gonococ s'ha atrinxerat així dins la uretra, es fa més necessari que mai un tractament metòdic per expulsar el microbè dels seus amagatalls; aquest tractament sera de vegades molt llarg, i sovint s'haurà de fer per etapes alternades amb temporades de repòs de tota terapèutica, però amb això s'evitarà la persistència i l'agreujament de l'afecció i s'arribarà a la seva total curació.

La blenorràgia crònica és molt freqüent; de vegades existeix ignorant-ho el pacient, que es creu curat de la seva afecció perquè les molèsties que li produeix són ben escasses i, temperament despreocupat, no hi condeix cap atenció; i inconscientment va sembrant la malaltia, ja que àdhuc en les èpoques d'aparent normalitat, el blenorràgic crònic és contagios.

En algunes ocasions succeeix el contrari. Un individu que ha passat l'afecció segueix entestat a fer-se tractament per una blenorràgia crònica que és imaginària; en certs cassos que la malaltia ha estat rebel i ha durat molt temps, queda després de la curació, tot i ésser perfecta, una lleugera secreció, i en l'orina uns petit flocols, els anomenats filaments, que l'anàlisi microscòpic repetit una i altra vegada mostra que no tenen cap importància, i són com una seqüela cicatricial que existeix sense cap perill de contagi: són les falses blenorràgies cròniques.

Desgraciadament les falses blenorràgies cròniques són molt menys freqüents que les veritables, i mentre no es demostrí, repetidament i a consciència el contrari, tots els individus aparentment afectes de blenorràgia crònica (amb minúscula secreció i filaments en l'orina) ho són en realitat, i, per tant, són contagiosos i tenen el deure de sotmetre's a un tractament mèdic i sotmetre's hi amb el convenciment que amb constància acabaran de curar-se definitivament.